

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exhortationes|| Ad|| Religiosos

Dirckinck, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1704

10. Signa prædestinationis & reprobationis Stimulant ad observantiam Regularum. Thema. Quos præscivit & prædestinavit conformes fieri &c.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51834)

EXHORTATIO X.
PRÆLIMINARIS

De signis prædestinationis & reprobationis;

Tanquam decimo Stimulo, per regularum observantiam,
nos Christo Domino conformandi.

T H E M A.

*Quos præscivit, & prædestinavit, conformes fieri imagini
Filii sui. Rom. 8. 29.*

Dominum Deum nostrum, duplicem penes se asserere Librum, alterum vitæ, alterum mortis, sacrarum literarum monumenta perhibent: utriusque Libri hujus, mentionem facit dilectus Jesu Discipulus, Apoc. 20. Dum eos in die judicii aperiendos, commemorat: *Judicium sedet, & libri aperti sunt.* Liber vitæ ex mente Doctoris Angelici p. 1. q. 24. a. 1. nihil est aliud, nisi Dei notitia, quâ firmiter tenet, se aliquos prædestinasse ad vitam æternam. Unde ex adverso liber mortis erit, notitia Dei, quâ firmiter tenet, se aliquos non prædestinasse ad

vitam æternam, sed ad mortem liberè ab illis incurramdam. Notitia verò hæc divina, liber nuncupatur metaphoricè, duplici ex capite: primò, quia sicut in humanis rebus, nonnulli ad officium certum electi, albo seu libro inscribantur, ut milites, & consularii, qui ideo olim Patres conscripti vocabantur; ita pariter, tam ad gloriam electi, quam ad damnationem rejecti inscripti dicuntur: secundò, quemadmodum id, quod in libro exaratum est, signum est eorum, quæ futura sunt; ita & hæc Dei notitia, signum est apud Deum eorum, qui perducendi sunt ad vitam æternam, & contra. *Firmum fundamentum Dei stas,* ait Apostolus, *habens signaculum hoc;*

G hoc;

hoc; cognovit Dominus qui sunt ejus.
 2. Tim. 2. O si scirem, inquit nonne-
 mo, cum Thoma Kempensi, quod per-
 severaturus essem! & si scirem, num
 in libro vitæ descriptus essem? quàm
 lætus alacrisque viverem! Cui repo-
 no. scire id, citra revelationem di-
 vinam, neminem posse; licet signa
 varia, prædestinationis & reprobatio-
 nis habere possimus.

Quæ signa in præsentī exhortatio-
 ne breviter producemus; Ut per ea
 nos ad regularum observantiam exci-
 temus.

I.
 Signa præ-
 destinati-
 onis in
 Novitiis.

I. Atque ut à signis prædestinatio-
 nis felicitis auspicemur, Sancti Patres
 & Ascetæ varia assignant. S. Antonius
 jure præsentia Divinæ exercitium,
 prædestinationis signum esse asserit; S.
 Anselmus cultum eximium Beatissimæ
 Virginis Mariæ; P. Hierimias Drex-
 lius in Libro, de his exarato, duodena
 signa enumerat; Talia sunt crebra
 eleemosynæ largitio, verbi divini au-
 ditiō, synaxeos sacra frequentatio
 &c. quæ quidem omnia præclara sunt,
 omnia laudo, nullum vitupero. At
 pro Religiosis & Novitiis Societatis
 JESU, nullum reor esse certius,
 nullum securius, quàm secundum re-
 gularum nostrarum amissim, Domino
 nostro JESU Christo, in vita con-
 formari: *Quos enim prescivit, & præ-
 destinavit, conformes fieri imagini Filii
 sui.* L. c. Ad hanc igitur conformita-
 tem nobis contendendum est totis vi-
 ribus: sed quibus in rebus?

1. Christus Dominus noster est spe-
 culum sine macula, expers peccati: ait
 enim: *Quis ex vobis arguet me de pec-*

cato? Joan. 8. 46. Conemur in hoc
 ante omnia, Christo Domino, eâ ratio-
 ne conformari, ut à levissimis etiam
 peccatis abhorreamus, & ne veniale
 quidem peccatum deliberatè perpe-
 tremus, (juxta directionem regulæ 5.
 6. 7. 14. 22) & præclarum prædestina-
 tionis æternæ lignum habebimus: tes-
 timonium scilicet bonæ conscientia,
 ex quo ingens salutis æternæ fiducia
 nascitur: *Si enim cor nostrum non repre-
 henderit nos, fiduciam habemus.* 1. Joan. 3.

2. Christus Dominus exemplar est
 paupertatis Evangelicæ, non habens
 ubi caput reclinaret; castitatis ange-
 licæ, dum pascitur inter lilia, & obe-
 dientiæ perfectæ, dum obedivit Patri
 usque ad mortem. In his tribus consi-
 liis evangelicis exactè servatis, (juxta
 Reg. 23. 24. 28. 31.) si Christo Domi-
 no assimilabimur, signum evidens
 prædestinationis habebimus; nam
 promissio certa est: *Beati pauperes spi-
 ritu quoniam ipsorum est regnum celo-
 rum.* Matth. 5. 3. *Et Beati mundo cor-
 de, quoniam ipsi Deum videbunt.* ibid.
*Et Obedite Præpositis vestris & subjace-
 te eis: ipsi enim pervigilant quasi ratio-
 nem reddituri pro animabus vestris* He-
 br. 13. 17. Atque ita his tribus admo-
 dum securi erimus. Hac de causa An-
 tonius Rodericus Societatis nostræ Co-
 adjutor in Brasilia, Anno 1615 pie de-
 functus, ingentem ferebat spem salu-
 tis; unde crebrò dicere solitus: si me
 damnatum fore præsciis fuisset Domi-
 nus JESUS, nequaquam in suam rece-
 pisset Societatem (in qua cõsilia Evan-
 gelica exactè servare docemur) huc
 verò delatus, jam desperare nõ audeo.

3. Christus

3. Christus Dominus vera sapientia imago nobis extitit, spiritualia, supernaturalia, & æterna maxime semper fecit, & amore summo complexus est: unde dixit: *Mens cibus est, faciam voluntatem ejus, qui misit me.* Joan. 4. 34. Studeamus in hoc Magistrum nostrum imitari; eaque quæ spiritualia & supernaturalia sunt, scientia, doctrina, eloquentia, ac cæteris donis naturalibus anteponomus, (juxta Regulam 17. & 16. Summarii) eorum afflictionem, desiderium, & famem in nobis jugiter excitemus & luculentum prædestinationis signum reportabimus: nam *Beati qui esuriunt & sitiunt justitiam, quoniam ipsi saturabuntur.* Matth. 5. 6. Scilicet in convivio celesti, ubi ipse transiens ministrabit illis.

4. Christus Dominus prototypon fuit mansuetudinis & humilitatis: *Discite, inquit, à me, quia mitis sum & humilis corde.* Matth. 11. 29. Allaboremus hujus prototypi imaginem simillimam exprimere (juxta Regulam 9. 10. 11. 13.) & certum prædestinationis signum deprehendemus: spondet enim: *Beati mites, quoniam ipsi possidebunt terram.* Matth. 5. Et *si quis mihi ministrat, me sequatur, & ubi ego sum illic & minister meus erit.* Joan. 12. 26. Scilicet in cælesti patria: qui enim mihi conformabitur in vita, conformabitur quoque in gloria.

5. Denique Christus Dominus præstantissima idea est heroicæ mortificationis, resignationis & patientiæ, totâ vitâ incedens per viam crucis, mortificationis, contemptus, adverſitatis,

contradictionis, persecutionis & doloris. Si in his secundum Regulam 11. & 12. 16. Summarii, idea hujus delineationem repræsentaverimus, certissimum electionis & prædestinationis signum possidebimus: *Qui enim Christi sunt, carnem suam crucifixerunt, cum vitis & concupiscentiis.* ad Gal. 6. Hæc est via, per quam Christus intravit in gloriam suam: hæc est via ardua, qua, ut loquitur Salvator, *ducit ad cælum, & pauci inveniunt eam.* Matth. 5. 14. Quam si constanter tenuerimus, Christum sequendo, non errabimus, sed certo certius beatitudinem æternam consequemur.

Si signa hæc Charissimi, in nobis deprehenderit, omnino toti, securi, quieti, & fiducia pleni esse possumus, nos esse vitæ Libro inscriptos: & ipse Spiritus Sanctus (ut ait Apostolus Rom. 8. 16. & explicat S. Bernardus serm. 2. de octava Paschæ) testimonium reddat internum, *Spiritus nostro, quod simus Filii Dei, si autem filii & coheredes Christi.*

II. Quod si aunc reprobationis quoque signa rescire desidereris, nonnulla hic atrexemus; quanquam ex præcedentibus facile colligere ea possis: si contraria prioribus observetis.

I. Primum reprobationis signum est, si quis Novitiorum culpâ suâ Ordinem religiosum deserat: quemadmodum enim prædestinationis signum & magna gratia, felicitas ac benedictio est, ad statum religiosum à Deo vocari, periculis mundanorum hominum liberari; & in Ordine, ac regularis disciplinæ observantia, usque ad finem vitæ perseverare; ut SS. Patres tradunt: ita

II. Signa reprobationis, in Tyronibus.

ex aduerso, culpa propriâ, vocationem divinam deserere, ab Ordinis regulis, ad mundi leges transire, atque ad sæculum, religioso statu relicto, remeare, quantis sit periculis damnationis æternæ expositum, consideranti facile patet. Ipsa veritas Lucæ 9. 62. loquitur: *Nemo mittens manum suam ad aratrum, & respiciens retro, aptus est regno Dei.* Nemo, inquit, mittens manum suam ad aratrum, (ut Deo seruiat, eique se consecret ad laborandû in agro Domini) & respiciens retro, (ad caduca, terrena ac temporalia, quæ dimisit), aptus est regno Dei, id est, non est dignus, nec est aptus sequelæ Christi, & regno Dei, tanquam agro Dei colendo. Confirmat hoc Doctor mellifluus de modo bene vivendi cap. 20. *Qui congregationem sanctam relinquunt, & ad secularem vitam descendunt, à Societate Dei elongantur, atque dominio Diaboli subjugantur.*

Nec desunt historix fide dignæ id comprobantes. Anno 1578. Viennæ Austriæ moriens unus è nostris, ante ipsum agonem residentem vultu subridere cœpit: non ferens insuetam hanc, in tam nubilo mortis tempore, serenitatem: is qui moribundû disponebat, ait: Non est tempus ridendi, Frater mi, sed iudicium Dei præstolandi. Cui ille, ne quæso turbet te, hæc mea hilaritas, Pater: Angelus Custos meus ostendit mihi ignitum montem, & plurimos in eo damnatos, asserens eos omnes dimissos esse à Societate: cum ergo per gratiam Dei moriar in Societate, superabundo gaudio, Sic ille quidem anticipatò obtinuit, promissum illud Christi: *Beati qui non sietis, quia videbitis.* Lucæ 7. Simulque confirmavit

illud, nè sanguineis quidem lacrymis eluendum: Qui à Societate Dei elongantur, dominio diaboli subjugantur.

2. Alterum reprobationis signum est, sese Christo Domino in vita & moribus disformem exhibere: sicut enim signum prædestinationis est, conformari imagini Filii Dei, iuxta illud: *Quos præseruit & prædestinavit conformes fieri imagini Filii sui*: ita è contrario, utique reprobationis signum erit, non imagini Filii Dei, sed mundi, Carnis & Diaboli sese conformare: non cor cum Christo immaculatum, sed peccatis gereere sordidum; non paupertatem spiritus, sed avaritiam sectari; non cor castum & mundû, sed immundû fovere; non alterius, locum Dei tenentis, sed propriam sequi voluntatè, inordinatâ atq; perversâ. Ex quibus deducitur

3. In Tyrone religioso, reprobationis periculum esse, si regularum transgressiones parvi faciat, parva peccata contemnat; passiones suas indomitâs, non frenet, vitia nō mortificet, à peccatis lethaliibus, non totus abhorreat; effatum enim Spiritus sancti est; *Qui spernit modica, paulatim decideret*, & in graviora prolaberetur; ita ut gratiâ vocationis excidendi periculo sese exponat, & tandem corruat: causa autem ruinæ, est defectus solidi fundamenti in perfectionis edificio, quod Christus Dominus in domo super arenam adificata, adumbravit. Matth. 7. Lucæ. 6. *Cujus ruina facta est magna, postquam descendit pluvia, venerunt flumina, & flaverunt venti.*

4. Reprobationis in Tyrone religioso periculum est, si in eo sit defectus devotionis & pietatis, nullus aut valde exiguus

exiguus affectus ad meditationem, orationem vocalem, & alia spiritualia; nulla æstimatio rerum æternarum & cœlestium: nam ex hoc defectu nascitur ariditas in oratione, tedium in meditatione, neglectus interioris hominis, effusio ad exteriora, horror mortificationis, amor cōmoditatis, augmentum cupiditatis, desiderium gaudiorum mundanorum, atque ut verbo dicamus, insipida vita religiosa, ac tandem ejusdem desertio: cum homo nequeat esse absque omni gaudio: vel enim gaudet in mundo & terrenis, vel in Deo & divinis atque cœlestibus.

5. Reprobationis periculum in Tyrone religioso est; si adit neglectus mortificationis, horror crucis, fuga humilitationis, contemptus, aduersitatis: ex his enim oritur appetitus excellentiæ, æstimatio sui ipsius, & paulatim si diutius in religione vivat, procuratio eminentiæ, & prælationis, indignatio in postpositione, amaritudo in degradatione, in aduersitate ira. odium, impatientia, vindicta: atque ut paucis complectamur, non cōformitas cum Christo; sed mera difformitas, adeoque indignitas ad servitium ejus secundum illud Christi Domini: *Qui non accipit crucem suam, & sequitur me, non est me dignus.* Matth. 10. 38.

Videamus proinde, Dilectissimi, quid agamus: duplex in deo liber reperitur, vitæ scilicet, & mortis, in alterutro nos inscriptos esse necesse est, neque enim datur medium: rescire desideratis, cui nam inscripti sitis? signa expendite; si in vobis Christi imaginē, cum ejus vita & virtutibus; cū puritate cordis, cum

paupertate, castitate, obedientia, sapientia, mansuetudine, humilitate, mortificatione, resignatione, patientia cōformitatem reperitis; evidentia signa habetis electionis vestræ: nam *Quos præscivit & prædestinavit conformes fieri imagini filii sui:* tantum restat, ut in his perseveretis, & per bonâ opera, ut S. Petrus loquitur, *certam vestram electionem & vocationem faciatis:* illud Archetypum assidue intueamini, ac meditemini, ut simillimâ ejus in anima vestra effigie delineaetis atq; exprimatis.

Quod si verò, vocationē vestrâ deseratis, & postquam manum ad aratrum Domini misistis, retro respiciatis, ad otia, gaudia & cōmoda mundi, quantis salutis æternæ periculis vos exponatis, facile perspicietis. Nec dicatis, aut sentiat, vos extra religionē quoq; & in sæculo salvari posse, atque utiliores Ecclesiæ Dei fore, quàm in religione: posterius est deceptio diabolica & oculorū fascinatio: prius innumeris scætet periculis: potestis in sæculo salvari, sed forte præcidistis prædestinationis filii vel saltē imitastis & invertistis serie mediocrū, per quâ vos Deus ducere voluit: qui autē estis vos, ut deus se vobis accomodet, circa vitæ statū, & non vos deo? Putatis vos utiles fore Ecclesiæ dei, & voluntatē dei, radicē omnis boni deseritis? Putatisne lusisse vobiscū deū, dū ad ordinē vocavit? Creditisne collusurū quoq; vobis deum, & ad inconstantiam vestrâ mutaturum seriem prædestinationis vestræ circa vos? Cui nā bene cecidit alea hæc? state potius in gradu & statu, in quo Deus vos collocavit: Christi vitæ vos cōformate, peccati

horrorem concipite, orationi, mortificationi ac devotioni insistite, & secundum regularum amissim omnia vestra componite; omniaque reprobationis signa & pericula feliciter evaderis.

EXHORTATIO XI. PRÆLIMINARIS.

De magno beneficio Vocationis,

Tanquam Stimulo undecimo nos ex Regularum ductu vitæ
Christi Domini conformandi.

T H E M A.

Quos autem prædestinavit, hos & vocavit. Rom. 8.

Post Prædestinationis beneficium, beneficium vocationis subsequitur, tanquam medium aptissimum, prædestinationem exequendi & ad finem perducendi, dum Deus nos vocat, primo ad fidem & Ecclesiam, deinde ad statum religiosum. Hæc autem vocatio triplex est, quoad modum, ut docet Cassianus Coll. 3. c. 3. & post illum Doctor mellifluus in sententiis, *Tres, inquit, sunt vocationum ordines & modi: primus est ex Deo, secundus per hominem; tertius ex necessitate. Ex Deo quidem est, quoties inspiratio quadam immissa in cor nostrum, ad desiderium vitæ æternæ excusciat, Deumque sequi*

cobortatur. Secundus vocationis modus est, cum vel exemplis Sanctorum, vel monitis instigati, ad desiderium salutis accingimur. Tertius modus, qui ex necessitate descendit, cum vel tentatione & mortis periculo comminante, vel charorum morte ad Dominum, licet inviti, properare compellimur. Primus modus communior est aliis; sed quocunque demum modo à Domino ad statum religiosum vocemur, initio res parva est, sed maxima beneficia ac dona complectitur: Scintilla est, quæ in magnum erumpit incendium; granum sinapis est, quod crescit in arborem, in cujus umbra quiescamus: lapillus est, sine manibus industria nostræ abscessus è monte misericordie Divinæ, qui statum vanitatis nostræ conterit. Denique